Хай шрами, доблесті сліди,
Показують солдати.
Війни, народної біди,
Не буду прославляти!
Безжально знищує народ
Її рука кривава.
Хто примножає людство — от
Кому належить слава.

Природа-мати прорекла:
"Іди вперед, людино!
У поколіннях без числа
Примножуйся невпинно!
Влила я в кров тобі потік
Палкого неспокою,
Щоб станув поряд чоловік
Із жінкою-красою!

Простенька пісенька оця
Бере собі в герої
Того веселого співця
Шотландії старої,
Природи любленця, чиї
Жадання не хололи
І хто священній течії
Не опиравсь ніколи.

Святий природи заповіт
Він слухав, повний жару,
І, щоб здійснить його як слід,
Шукав жадану пару.
Прихильний дух на варті став,
Щоб цвіт не був без плоду,

І от поет собі дістав
Подвійну нагороду.

О краю мій! Між славних днів
Пильнуй, щоб не зітерся
Цей день під знаком Терезів,
Що дав нового Бернса!
Новий співець, на батьків шлях
Він крок жвавіший справить
І в благородніших піснях
Шотландію прославить.

О сили миру і пісень,
До нас прихильність майте:
Землі шотландській кожний день
Відраду посилайте!
Щоб довго тішиться старій,
Цвісти — не одцвітати,
Щоб Бернси множилися — їй
Хвалу в віках співати!